

Hoofdstuk 1

Ik ben Emilie Jones en ik was zeven jaar toen het allemaal begon. Ik woonde samen met mijn vader, moeder, zus Charlotte (vijftien jaar) en mijn broer Peter (achttien jaar) in een dorp genaamd Kaldena. Op 20 september 2521 zat ik voor de 'Holo' naar het journaal te kijken.

- Een Holo is een dikke zwarte balk waar een hologram uit komt. Dit hologram laat hetzelfde zien als het beeld van een tv in de 21ste eeuw. –

Niet dat ik het leuk vond, maar mijn ouders vonden het belangrijk dat ik wist wat er in de wereld gebeurde. In dit geval was dat niet bepaald geruststellend. Tijdens de uitzending ging er een alarm af bij het NASA-ruimteschip en er werd live overgeschakeld. Alle astronauten waren in paniek. Een Nederlandse astronaut kwam naar voren en vertelde dat een grijsgroene, radioactieve gifgaswolk de aarde bedekte en door de dampkring dreigde te dringen. Het enige wat bekend was over het gifgas was dat het niet bestand was tegen hoge temperaturen en dat het elektrische apparatuur bleek uit te schakelen. Verder adviseerde de astronaut iedereen om binnen te blijven.

Na ongeveer tien minuten stopte de Holo met werken en vielen alle lichten uit. Mijn moeder reageerde paniekerig en rende naar de unit om te kijken wat er aan de hand was. Plotseling hoorde ik geschreeuw van buiten. Er waren veel mensen aan het werk en buiten werd het steeds mistiger. Ik was bang en wilde naar boven rennen om troost te zoeken bij mijn broer en zus. Net op dat mo-

ment hoorde ik een harde klap. Het klonk alsof het huis zou instorten en zo voelde het ook. Ik wist meteen dat het van boven kwam en rende de trap op.

Een stuk metaal stak door het dak, maar dat was op dat moment niet mijn grootste zorg. Mijn broer en zus waren immers net nog boven. In paniek zocht ik naar hen, toen ik ze gelukkig ongedeerd uit de kamer van mijn broer zag komen. Ze vertelden dat ze door het raam een vliegtuig hadden zien neerstorten in onze tuin. Dat verklaarde het metalen stuk in het dak.

We renden naar beneden en keken door het keukenraam de tuin in. De neus van het vliegtuig lag recht voor het raam. De piloot leek dood. Mijn broer liet van schrik een glas vallen en even ging onze aandacht daarheen. Toen we weer opkeken, bekeken we de piloot opnieuw. Iets klopte niet. Zijn ogen stonden open en hij zat rechtop, wat vreemd was na zo'n harde crash. Hij gaf geen kink en werd steeds bleker. Voor ik het wist, leek het alsof er nooit iemand in het vliegtuig had gezeten. Ik was bang. Ik wist zeker dat er eerder nog iemand zat.

“Zagen jullie dat ook?”, vroeg ik. Beiden schudden hun hoofd.

“Dat is onmogelijk. Je moet ophouden met zulke verhalen te verzinnen!”

Volgens hen was de piloot waarschijnlijk op de grond gevallen. Toen mijn moeder vroeg of we oké waren, zweeg ik er maar over. Ik wist zeker dat ze het ook hadden gezien, maar iedereen leek op zijn eigen manier met deze ondenkbare situatie om te gaan. “Misschien was het een hallucinatie”, zei mijn broer. “Of misschien was het gewoon de schok van de crash”, voegde mijn zus toe; zoekend naar een verklaring. Ik schudde mijn hoofd. Ik wist wat ik had gezien.

Mijn vader kwam zo snel mogelijk naar huis. Hij werkte in de bouw en was op loopafstand. Ongeveer tien minuten na de stroomuitval stormde hij bezorgd naar binnen. Hij had het metaal stuk, dat in het dak zat, gezien. Ik was nog steeds bang en vloog in zijn armen.

“Ben je in orde, Emilie?”, vroeg mijn vader. Ik probeerde te antwoorden, maar er kwam alleen een zacht gekreun uit mijn mond. Alles gebeurde gewoon zo snel.

Nadat hij zeker wist dat iedereen in orde was, liep hij naar het dak om het metaal te inspecteren. Vervolgens gebruikte hij zijn ITCI om zijn vrienden te bellen.

- Een ITCI is een chip die je kunt kopen en in je linkerarm kunt laten injecteren. Hiermee heb je alle informatie en communicatie opties binnen handbereik. ITCI staat voor ‘Internationale Technologie voor Communicatie en Informatie’. Door drie keer met je rechterhand over je linkerarm te bewegen, verschijnt er een holografisch scherm. Je kunt hiermee gesprekken voeren, informatie opvragen en betalingen doen.

Je mag de chip pas vanaf je achttiende laten plaatsen en na je eenentwintigste is hij verplicht. Kinderen en tieners gebruiken een armband met een vergelijkbare chip. Blijkbaar werkte deze technologie langer dan andere elektronische apparaten, mogelijk door de lichaamswarmte. –

Mijn vader sprak met zijn vrienden en vertelde mijn moeder dat het enkele dagen kon duren voordat ze het stuk metaal uit het dak konden halen. Eerst moesten ze hun eigen gezinnen veiligstellen. Daarom besloot hij om boodschappen te doen en extra eten en water in te slaan. Voor hij vertrok, gaf ik hem een kaars. Net als aan de rest van de familie. Mijn moeder stak ze aan, want ik